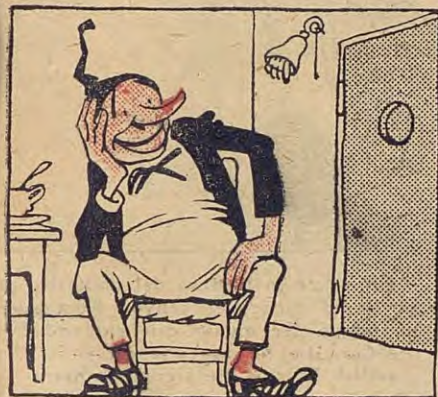

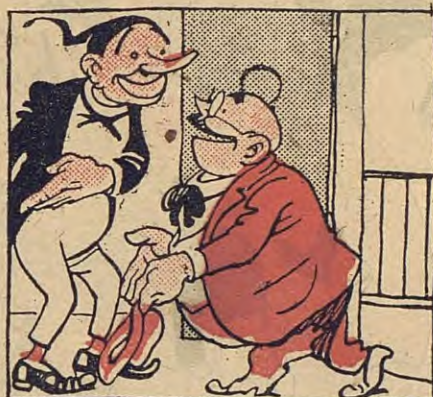
VIROLET

VIROLET POSA SECRETARI

(per Cornet)

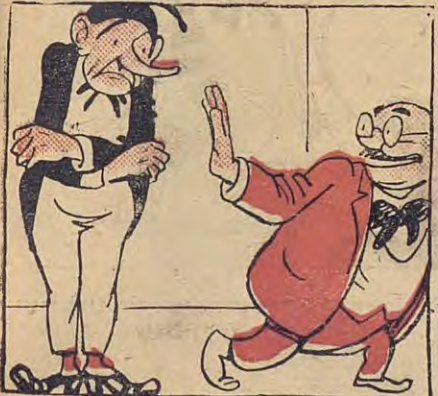
Un dia el pobre Virolet estava tot trist pensant en lo molt difícil que es presentava la vida, amb la terrible pujada de les subsistències, quan, de sobte, «pam-pam-pam»... varen trucar a la porta. (No les subsistències; les mans d'algu).

—Digui. Què se li ofereix.—Venia per si em volia prendre com a secretari.— Si hagués estat d'humor, Virolet s'hauria posat a riure. Es limità a dir:—Secretari? Pobre de mi! Si amb prou pes em puc mantenir tot sol!

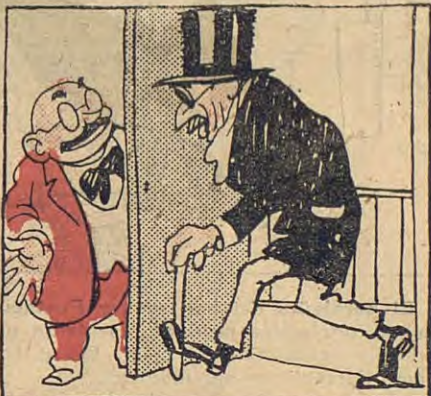
—I si jo li digués que amb les meves tretes, no tan solament em guanyaré el meu sou, sinó fins el de vostè i tot?— Oh, aleshores encantat! — Doncs, apa, que jo li asseguro... Cregui'm; ja pot estendre ara mateix el nomenament.

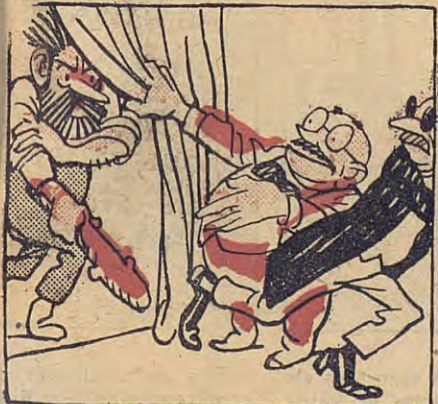
L'endemà al matí es presentà el secretari a la cambra de Virolet i li digué:—Se li ofereix quelcom al senyor?—Sí; demà vindrà l'amo de la casa a cobrar el lloguer. Jo no li puc pagar fins d'aquí un parell de dies, però com que no és persona...

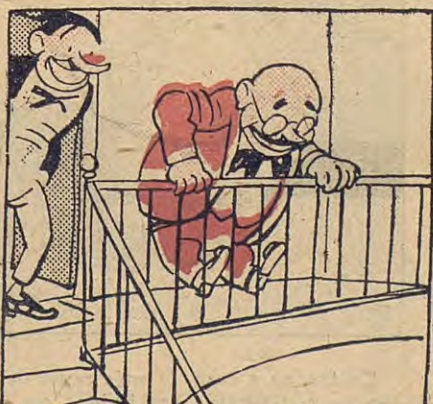
...raonable, ell no estarà per romansos.—Senyor Virolet, no se'n preocupi. Deixi'm-ho per mi!—Entre moltes altres gràcies, el nou secretari tenia la de saber pintar admirablement. Aquell cop, doncs, la pintura va ésser el seu recurs.

El dia següent trucaren a la porta i anà a obrir el mateix secretari en «persona». El visitant, com ja suposà tot seguit, era l'amo de la casa.—Què se li oferia?—Vinc a cobrar el lloguer.—Pasi, passi, que ara el pagarem.

El propietari es tornà lívid, pàlid, esblanqueït... No era pas per menys l'escena que semblava preparar-se! —Reina Santíssima!—crià.—Cames, ajudeu-me! Aquest home em vol matar!

El secretari prou li deia:—Esperi's, esperi's, que ara cobrarà! — Però, cal Talment com si portés un motor de 40 H. P. a cada cama, l'amo havia pres una carrera capaç de guanyar qualsevol copa.

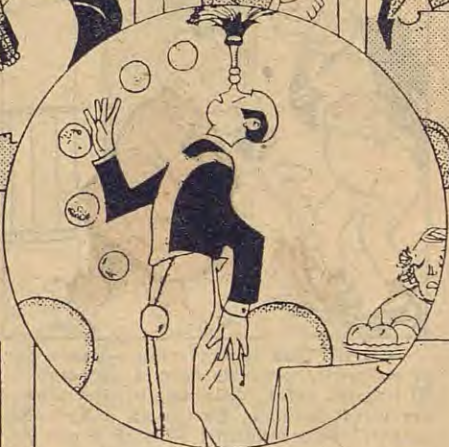
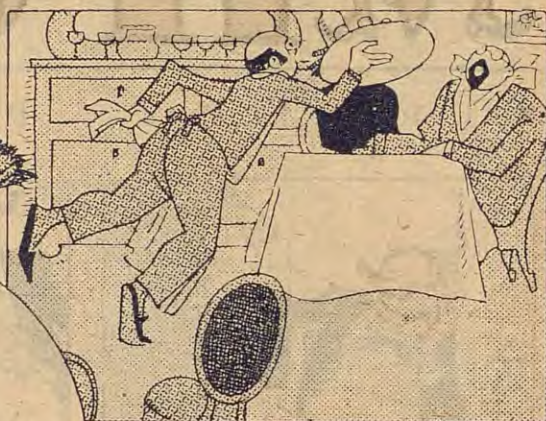
El secretari de Virolet exclamà, rient de gust:—I quina manera de baixar l'escalal! Aquest ja no tornarà fins que li hagi passat l'espant i em sembla que n'hi ha per estona. I total, per una tela pintadal.

El criat aprofitat

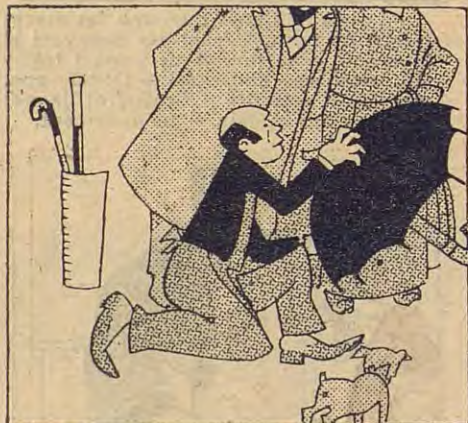
(per Castanys)

Malgrat ésser bastant exigents, els senyors Fustaguera restaren encantats del nou criat. Era un xicot de bona presència, simpàtic i amb ulls intel·ligents. A més, feia posat de bon minyó.

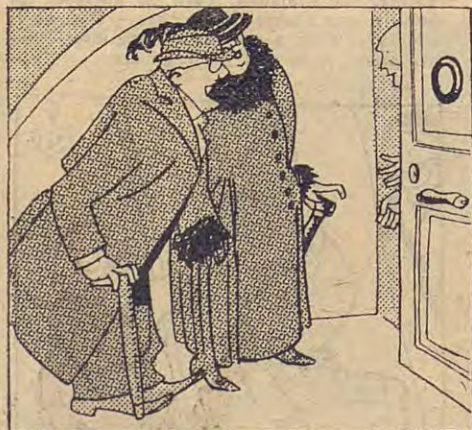
En veure la llestesa del domèstic per servir el dinar, el senyor Fustaguera no pogué per menys que exclamar:
—Com ho ha après això?
—Oh! Es que he sigut cambrer.

El paraigües del bon senyor Fustaguera no funcionava prou bé, car tenia una branilla espatllada. El criat, traçut com pocs, l'arreglà en un moment.
—No és estrany. Com que he sigut paraigüer!

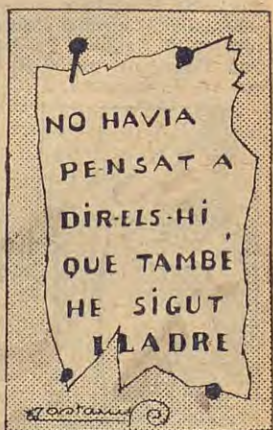
Per a comble de l'admiració del matrimoni Fustaguera, un dia trobaren el criat, assegut davant el piano, tocant admirablement una preciosa melodia.
—Oh! Es que he sigut pianista.

Els senyors Fustaguera decidiren anar a passejar. No hi ha que dir que, abans, feren tota mena de recomanacions al criat:
—Sobretot, vigili; vigili bé!
—No passin ànsia. He sigut vigilant.

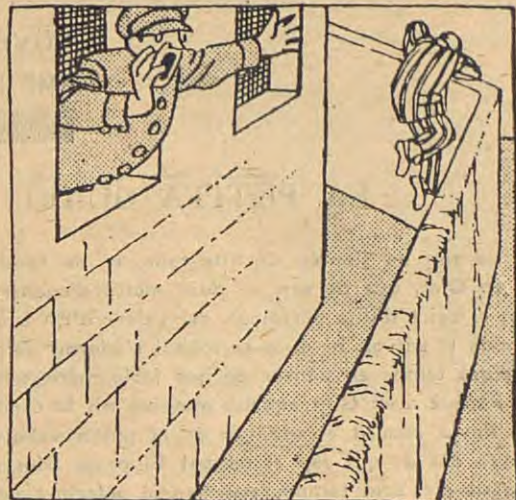
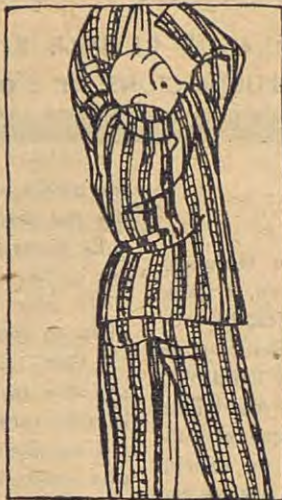
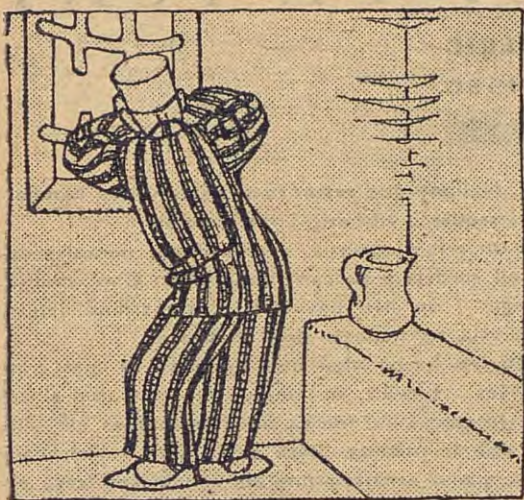
En tornar a casa, la més cruel de les sorpreses els esperava. La caixa era buida; els objectes de vàlua havien desaparegut. L'ensurt que tingué el matrimoni Fustaguera no es pot pas descriure amb quatre ratlles i un ninot. Però era necessari trobar la clau del misteri; saber el com i el per què d'aquell desori dolorós.

Els no acabaven de comprendre-ho. Per fi en una porta, i clavada amb quatre claus, trobaren llur explicar aquest paper!

INCONVENIENTS D'UNA MODA

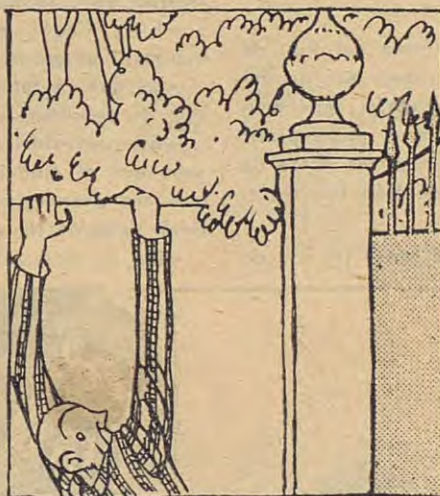
(per Apa)

En Totesmeu no se la passa gens bé en aquest presiri tan poc confortable, i no pensa més que en escapar-se. I no tan sols hi pensa, sinó que hi treballa.

Per fi, després de molts treballs, pot assolir la seva única preocupació: recobrar la llibertat, despenjant-se cautelosa-ment pel mur.

Mes una greu contrarietat se li presenta. Una sentinella, que per casualitat vigilava, el veu i, malgrat quedar gairebé sense veu, dona la veu d'alarma.

Naturalment, que per a complir llur deure, els molt diligents empleats de la correccional no s'entretenen, i surten tots plegats a perseguir-lo.

Però ell porta tant d'aventatge, que té temps suficient per a saltar amb pasmosa agilitat la tanca d'una magnífica i senyorial propietat.

L'amo de la torre està en aquells instants a la galeria porticada de la casa prenent el desdejuni, vestint un còmode i preciós pijama.

Amb la natural estupefacció veu que entren atropelladament els empleats de la presó, els quals se l'emporten lligat malgrat les seves protestes.

El fugitiu, tenint bona cura que no li vegin la cara, es fa portar vestits del senyor. Com és natural, els criats es pensen que dins del pijama hi ha l'amo.

I, per fi i amb tota tranquil·litat, el cèlebre Totesmeu, sense ésser conegut de ningú, agafa el primer tren que surt cap a l'estranger.

EL MINYÓ DEL COP-DE-PUNY

NOVEL·LA DE CLOVIS EIMERIC

AMB IL·LUSTRACIONS DE L'OPISSO

LA PETITA GUIDÓ

La son no s'entén de llits tous, ni de cambres tebies, i en Gim, que de son en duia molta d'endarrerida, s'ajaçà en el caire d'una portalada del carrer d'En Llásticos, hi acomodà el sac on hi duia la roba i s'adormí doçament, sense perdre temps en pensar de què faria mànegues a l'endemà.

Perquè a en Gim aquella mateixa nit la caritat municipal li havia recollit el cadàver de la pobra velleta que el cuidava des de qui sap el temps! El propi Gim no ho hauria pogut dir, com tampoc ens hauria aclarit l'edat, perquè no la sabia, ja que la vella l'havia trobat al peu d'una església, quan en Gim duia bolquers. Possiblement tampoc es deia Gim, però la vella, que havia tingut un fill que se'n deia, així l'anomenà, i el noi, ja grandet, va semblar-li que no era el nom el que feia forts i grans als homes i es va conformar. A la fi era un nom curt i que no costava de dir. Sempre era un aventatge.

La velleta i ell vivien rellogats en una casa del Pou de la Figuereta, i l'estadant, que feia tres mesos que no cobrava les cinc pessetes de la cambra rellogada, cregué prudent desfer-se de mals-de-cap que no donaven gaire profit pecuniari. Així, en Gim, va anar al carrer, a les dotze de la nit, d'una nit de maig, que per voler de Déu fou tèbia, curta i perfumada.

I clarejà que encara dormia el minyonet sense fer cas de

les passes del vigilant que ressonaven damunt les llambordes del carrer, seques i vibrants i esfereïdores.

El desvetllà un crit d'angúnia, seguit d'unes paraules dures i d'un soroll sord com de carn batuda. En Gim, escoltà.

Un plor ofegat i un nou davassall d'expressions lletges, dites en ronca veu, feren posar dret al minyó.

—Gim, aprop teu hi ha algú que en passa de més crespes que les teves... Lleva't, no tinguis mandra, que el sol ja s'ha rentat la cara i tu encara duus terenyines als ulls.

I en Gim, amb la mànega dreta de la seva americana—una americana que li arribava fins als genolls—es fregà els ulls, meitat per a esclarir-los, meitat per a deixondir la son que els entornava.

Ja llevat, arrecerà la testa a la porta de l'escala i escoltà.

Els plans seguien i fins s'anaven acostant. Tot d'una, la porta s'obrí d'una revolada i un home espellingat, de semblant pelut i aspre, eixí, portant agafada pel braç una noietta que entre sanglots li demanava clemència.

—Fuig d'aquí, gandula, dormilega, golafre! Tu, tu t'has menjat l'arengada del meu esmorzar!

—Es que en tot el dia no havia tastat res i no podia dormir de debilitat!

—El que voldries tu és menjar fins a engreixar-te, i allavors qui et tindria compassió, com recolliries les caritats que ara aconsegueixes amb el teu aire de criatura raquítica? Veste'n! No et vull veure més a casa!

—No em tireu al carrer!

—Veste'n, gormandal Ja et donaré jo llemins!

I, d'una empenta, l'homenàs llençà a la dissortada noia en mig del carrer.

La noia xisclà i l'home féu acció de ventar-li una puntada de peu, que prou hauria fet blanc, si un destorb inesperat no hagués estès a terra a l'home mal-carat

Què havia passat?

Poca cosa. En Gim, en les hores que la seva recollida de papers li deixava lliures, que no eren moltes, corria a entaforar-se per tots els cataus on es feia esport. La boxa, l'esgrima, el futbol quasi-bé no tenien secrets per a ell. I mercè als seus coneixements, ple de noble indignació, pogué arrapar una cama de l'home i fer-li la traveta.

La caiguda fou a plom, i la batzegada, forta. L'home s'aixecà cruixit, llençant per la seva boca d'infern un fogueral de rences. Sort de què en Gim, que anant pel món n'havia sentit de tots colors, no s'esverava dels mots enverinats.

En Gim l'esperava, serè, mentres la noieta, arraulida en el lllindar de la portalada, assistia, esporuguida, a la fi d'aquella escena.

L'home, en veure al minyonet, s'atansà a ell amb el puny clos i anà per a etzivar-li un cop a la cara, però no sabia que en Gim coneixia la boxa i el seu cop restà eixorc perquè no trobà on pegar.

En Gim s'esquitllà, a la vegada que amb el seu puny donava un cop formidable contra el ventre de l'homenàs, que tintinejà unes passes i acabà caient pesadament.

En aquell instant, uns obrers que sortien de sa casa per a anar al treball, veieren el grup estrany i s'hi acostaren, arribant a temps d'ajudar a l'home que, capolat, no es sentia amb braó per a castigar aquell escrupulós d'home que sabia donar uns cops tan encertats.

—Què ha passat?—preguntaren a en Gim.

En Gim eis contà la veritat i els obrers felicitaren al minyó, enlletgint de pas la mala acció de l'home.

—I tu, noieta... Es ton pare aquest home?

—No l'he conegut pas al meu pare... Només sé que em fan demanar almoina a canvi d'un bocí de pa sec que remullo amb llàgrimes cada dia... i aquest home i la seva muller mengen bons talls amb els diners que jo recapto...

L'home no devia tenir una consciència molt neta, quan, aprofitant la conversa iniciada pels obrers, resolgué desaparèixer.

La noia va dir que es deia Guida i que de la seva infantesa no recordava més que un palau ple de mobles daurats, però que ni sisquera sabia què hi tenia ella que veure.

Els obrers tenien tard i deixaren a la noieta amb en Gim, qui, satisfet de la seva gesta, estava convençut de què havia crescut un pam.

Quan es trobaren sols, en Gim va donar-se compte de què el pam de creixença era una fantasia del seu pensament.

—Què penses fer, Guidó?

—Jo? Què faré que no sia reprendre la meua vida? No coneix cap altra mena de feina.

—I tu no deus tenir casa on anar a viure?

—No; només la d'aquest mal home, que és en les golfes d'aquesta mateixa casa... i a la que no voldria tornar-hi pas! —féu, amb un gest expressiu de pànic infantil, la Guida.— I tu... que no tens casa?

—Els caires dels portals... que tenen caire, i encara en els carrers on els vigilants no són rondinaires! Però no tinguis por, Guideta, Guidó... veuràs, jo et diré Guidó perquè m'agrada més... Jo em dic Gim, perquè sàpigues com cridar-me... De moment, vés avui a demanar almoina i quedem en trobar-nos en un lloc que no sia perdedor... Coneixes la plaça Reial?... Sí? Ja anem bé... Cap allà a migdia fes-hi cap que jo hi seré... No hi manquis!

—Si Déu ho vol allí em tindràs, Gim.

—Jo també vaig per feina... Ara començaran les criades a tllar les escombraries al carrer i és l'hora del negoci... El

paper es paga poc, però més dona el paper que el no fer res... Som-hi, Guidó? Paraula és paraula; a migdia, a la plaça Reial... Tria el banc que més t'agradi, que tots són teus, si no estan ocupats!

I en Gim i la Guidó s'acomiadaren, ben disposats a complir la promesa, però ben convençuts cada un de què l'altre no la compliria.

En Gim, aquell dia fou més rondaller, més actiu que mai; fins va gosar a entrar en un magatzem on va veure que feien neteja general, i va demanar si li volien donar el paper vell. Li donaren, no sols papers, sinó una dotzena d'ampolles de xampany buides, relleu d'una festa celebrada pocs dies abans.

Les ampolles talment eren un tresor, car en Gim sabia que un drapaire amic en pagava deu cèntims per cada una i a ca'l drapaire corregué per a treure's la feixuga càrrega de damunt.

Una pesseta amb vint cèntims! En Gim, per a obtenir amb paper vell aquella mateixa quantitat, tenia que córrer tot el matí amb el sac al coll. Així i tot, en Gim seguí fent les seves recerques de costum, pensant un poc amb la Guidó, a la que de tot cor hauria volgut obsequiar amb alguna finesa.

La Guidó també aquell dia tingué més dalit per a pidolar als passants i les almoines plogueren, en el seu borsot estripallat, amb més abundància que mai. Semblava que la gent caritativa s'hagués posat de punt en veure qui tractava millor a la noieta de cada dia, tot i reparant que aquell matí feia més bona cara que mai.

El fet es que pel tomb de les dotze, en Gim era amo i senyor de dues pessetes cinquanta, i de sis monedes de xocolata, que pel cap més baix li costaven trenta cèntims, i la Guidó tenia en sa faltriguera tres pessetes noranta. Els inicis d'aquella espècie de raó social començaven prou planejament.

I els dos peterells, pas-passet, anaren fent cap a la plaça Reial, amb tant de bon incert que no varen tenir què esperar-se l'un a l'altre.

En trobar-se, el cor els va dir d'abraçar-se, i no varen estar-se de fer el que el cor els deia.

—Guidó! Tinc dues pessetes cinquantal Podrem dinar com uns reis!

—No em guanyes! Jo sóc encara més rica que tu! He fet avui... gualtal... tres pessetes norantal

—Una fortunal... Ah, però si hem de viure com a germans, hem de fer un pensament més formal. Jo no vull que tu demanis caritat!

—I doncs, què faré, pobra de mi, si no m'han ensenyat d'altra cosa?

—Tot el matí l'he passat pensant en tu. Veuràs: com que per arregar papers i destriar la brossa, no cal emprar-hi el pensament, el tenia vagarós i l'he fet treballar. Altres dies pensava en fer-me home, què sé jol... En ésser aviador, o militar, o boxejador, o futbolista; en fi, una cosa d'aquestes que fan que el nom teu corri pels periòdics i que surtis en els diaris de ninots... Avui, no; avui he anat pensant en cercar una casa on vulguin rellogar-nos un quartet pels dos, amb dos llits... Tu em faràs de germana... Jo no he sapigut mai quina cosa era una germana. Tu m'ho ensenyaràs. Jo, en canvi, sé un col·legi on podries estudiar de franc, i així, el que tu aprenguessis de dia, a la nit, en la soledat de la nostra cambra, m'ho ensenyaries... Ja sé un xic de llegir, però comprenc que em manca saber molta més cosa...

—Ai, que bé!... I jo, Gim, et faré el dinar i el sopar i et rentaré la roba... El que hi ha és que en matèria de menjars tindràs poca variació; jo sé fer una sopa de farigola...

—Farigola, dius? No saps l'alegria que em dones. La bona dona que em tenia recollit, quan volia tenir-me content, amb rosegons de pa em feia unes sopes amb un branquillonet de farigola, que donava gust de menjar.

(Continuarà)

GRAN CONCURS D'HISTORIETES

N.º 68.—Ramon Piñol.

Una vegada, hi havia un carboner que pesava el carbó amb balances d'adrogueria.

Com que no tenia pesos decidí anar a l'adroguer del costat per posar-se d'acord a l'objecte de què li deixés el quilo sempre que li fes falta.

L'adroguer, qui tenia la mala costum d'agafar la mona, aquell dia casualment estava serè, i hi accedí amablement.

El carboner un dia volgué salar olives i com que no tenia sal, va anar-ne a buscar tot seguit.

L'adroguer aquell dia l'havia agafada grossa...

—Vinc a buscar un quilo de sal—digué el carboner i l'adroguer respongué:—No sigueu olla! Que no veieu que tots els quilos que tinc són de metall!

N.º 69.—Narcís Bellsolà.

Us presento al [depròsta] D. Cirili Bonavista.

Portant el volant [als dits] mata homes grans i [petits]

Amb qüestió de la [pilota] li fan nova la ta-[rota]

Al boxeig s'ha [aficionat] i li ha dat mal re-[sulta].

Perdè un dia la [xaveta] anant en la bici-[cloeta]

L'últim esport li [ha fallat] i a S. Boi l'han [tancat].

N.º 70.—Josep Bartoletti.

En Quimet de les madaixes, tornava de treballar del tros del seqüà distant dos hores del poble...

Quan arribà a la creu del terme, on s'asegué una mica, a restaurar ses desfallecudes forces.

Estant així sentat, acertà a passar un gitano montant un raquíe burro i següent una pietosa costum, saludà la creu termera...

I en Quimet, pensant que a ell es dirigia el saludo, li tornà respectuosament.

«No es a usté que diríjo er saluo es a la cruz» digué el gitano pensant riure un rato a costes d'el cumplit Quimet.

«Qui us ha dit que us saludava, no és a vostè a qui he saludat sinó al ruc sobre el qual aneu montat» respongué tot seguit en Quimet.

N.º 71.—Joan Bernadell.

Aquí teniu al famós mossega Tothopreno.

Un dia fou perseguit per un «poli» li quant ja el tenia a les mans...

El mossega tombà una cantonada i veié el seu medi de salvació en un forat...

...En el que s'hi ficà seguit del poli.

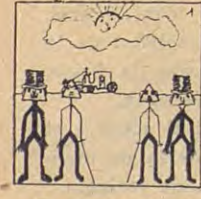
Mes en aquell moment també la cantonada un dels perseguidors...

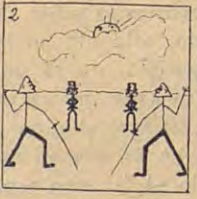
...que prenent al policia pel mossega li va donar un fart de llenya.

N.º 72.—Josep Muntanyola

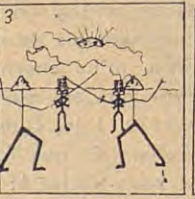
Un duel molt interessant o el primer bateig de sang

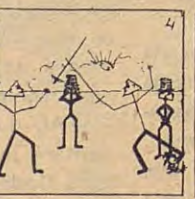
En Joanet i en Peret es troben amb llurs padrins al camp de l'honor disposats a ventar amb sang llurs ofenses.

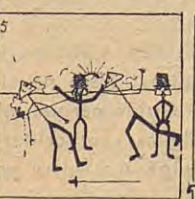
Es col·loquen, l'un en front de l'altre...

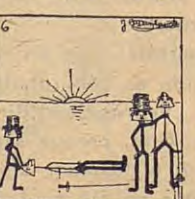
...I es creuen els acers...

...?

...!

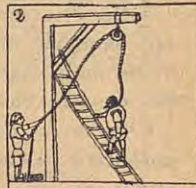
I mentre l'un cau exànim, l'altre és felicilat per son padri.

N.º 73!
Josep Hurtana

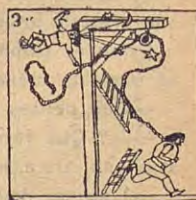
Un butxi que pesa poc

A mort ja l'han condemnat. I en capella l'han pesat.

Quan tot ho tenen a punt, el fan pujar a l'escola amunt.

Com pesa més que el butxi, es pot molt bé escalar bulli.

Quan ja ben lluny d'ells està els diu: Ei! No val la bada.

Encara que no fa sol

Amb l'intent de fer-ne ús

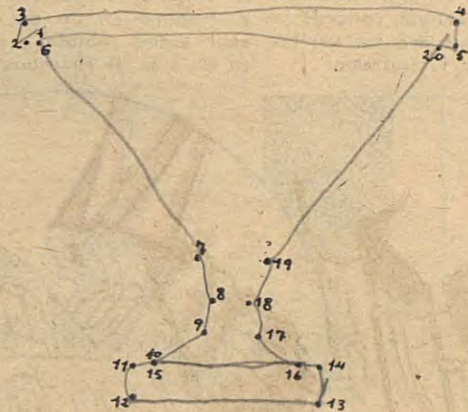

L'autobús no s'ha parat

FRASE FETA

ENTRETENIMENT

Soluciones al número passat

- Rodolins incomplets:
1. — D. Josep pateig del fetge, i se'n va a casa del metge.
 2. — El doctor Quimet Gafets, # receptà virt catxets
 3. — Dóna falses dos pessetes, i li donen vint catxets.

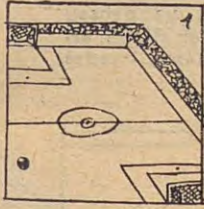
Frase feta:
Matant el temps
Al jeroglífic:
Carabina.

Uitr els punts per ordre de numeració sempre en línia recta encara que es passi per damunt d'altres punts o dues vegades pel mateix lloc.

Entreteniment:
Un sífon.

N.º 74.—Josep M.ª Carbonell.

Futbolística.

Dels esports quin més admiro és el futbol (no cal dir-ho).

Als mitjos de plaça o carrer, jugo al mig, de devanter.

Tot just el partit comença, burlo mitjos i devantera.

La «bimba» d'un xut brutal, toca a l'arbre que és el pal.

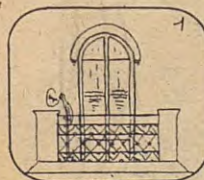
Empro tan bé he rematat, que el porter no l'ha parat.

I en premi del gol que he fet, em guanyo el d'en «Virolet».

N.º 75 - N. T. Llavaillo.

El lloro xerraire.

La senyoreta Assumpció tenia un lloro al balcó, i quan parlava un hom semblava.

Un dia, des del balcó el lloro va envançar i va cridar, el xerraire, a una pobra terraire.

La dona, des del carrer va sentir el cridaner, i així que, amatent, va pujà al pis, corrent.

—Déu la guard és aquí que m'han cridat? —No; s'ha equivocat. —Si que és estrany; Ai, carat!

Mentres així s'exclamava, la minyona al cridava. —Es el lloro que cridava d'gué — y tancà al seguit.

I en el carrer digué, airada: —Això si que no m'ho pensava que un lloro quan parlés a una persona semblés.

LA LLEVOR DE LLI

(per Serra Massana)

En aquell temps llunyà (en el temps de la picor) hi havia un rei i una reina, als quals Nostre Senyor concedí la mercè d'una filleta que era un veritable encís de formosor i tendresa.

No cal dir que una nova d'aquesta importància s'escampà per tot el reialme en un dir «Jesús», essent arreu rebuda com mereixia; ço és, a so de «bombos i platerets».

Immediatament acudí de tot el país gent de la noblesa, amb presents per oferir a la tendra princeseta, en senyal d'acatament i amor; la qual cosa es celebrà amb una gran festassa.

Qui oferia una cosa, qui una altra... Cadascú donava el que podia, mes tot quedava ningú més, heu's aquí que es hom ho feia de bon grat. Quan ja no presenten les fades.

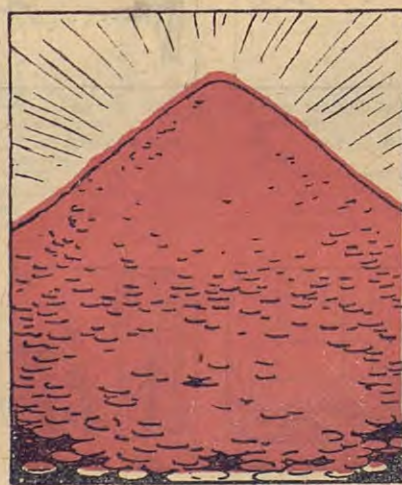
Aqueste ssenyores se n'anaren de dret al bressol de nina i digueren amb solemnitat:—Els presents que oferim nosaltres no serviran sinó d'aquí setze anys, quan la princesa serà núvia.

El present de la primera fada fou el vestit de casament. Però, us penseu quin vestit! Volgueu-ne d'or filat i argent teixit i perles i diamants i sedes i brocatells!

Però, si bonic era el present de la primera, més bonic fou el de la segona. Figureu-vos que va regalar-li la corona i els joiells amb un bé de Déu de pedres precioses, que hom tancava els ulls, enlluernat.

I la tercera? Oh, la tercera! Allò ja passava de la midal. No cal dir més que va regalar tot un tresor en peces d'or i argent. Tant sols de veure aquell munt de monedes feia escriuir.

Quan tocà el torn a la quarta, ella que diu:—Ja no li manca res a la princesa, car jo li regalo la roba blanca de noces.—Però, amb gran estupefacció de tothom, sols li oferí un petit granet insignificant.

(Seguirà)